

ВЪСТНИКЪ

Градската библиотека

ВЛЕНИЯ:

Варна

Гжкоп. не се връща

ДОБРУДЖА

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ НАРОДЕНЪ СЪВЪТЪ

Издава се понеделникъ, сряда и петък.

НА ПАКЕТИ:
№ 1000, 12 и 14
№ 1000, 12 и 14
№ 1000, 12 и 14

На западъ и на изтокъ. — 70,000 пълнника и 1100 оръдия въ германски ръцѣ. — Германия и Англия. — Изъ чуждия печатъ за Бесарабия. — Американскиятъ войникъ. — Прѣговоритѣ съ Ромъния. — Положението въ Русия. Изъ чужбина. — Равна Добруджа. — † Майоръ Векилески. — Добруджански хоръ въ България и др.

Г. Годоровъ

На западъ и на изтокъ.

На изтокъ е стихналостъ слѣдъ буря, а на западъ — ураганъ отъ грѣмове и грохота на оръдията. Вой е за животъ или смъртъ. Току що се ликвидира източния фронтъ съ договоритѣ въ Врѣстъ-Литовскъ и Вукурецъ, прѣди още да се е парадвало миролюбивото човѣчество на благоустието на източния ангелъ на мира и започна най-голямата офанзива на западъ, каквато сѣбѣ не е виждалъ до сега.

Двата гиганта сж въ ожесточенъ двубой. За първи пътъ, намата велика съюзница Германия, не застрашена въ тила си отъ рускитѣ маси, при значително подобрѣние и засилване на своята военна техника и богати стратегически резерви взима инициативата на западъ и дава бой въ открито на Англия и Франция.

Два сж секторитѣ, въ които явно се очертава боя. По линията югоизточно отъ Арасъ до Лаферъ германската инфантерия започна нападението по широкъ фронтъ и навсѣгдѣ прѣвзе неприятелскитѣ линии и нѣколко града, съ важно стратегическо значение. Вториятъ секторъ на все по-вече засилващата се борба е областта на Вердюнъ. Огневата дѣйностъ едновременно съ това се засилва извънредно много и на другитѣ части отъ западния фронтъ, въ белгийска и френска Фландрия, между Лаферъ и Соавонъ, край Реймсъ, въ Шампанъ и Лотарингия.

Не е въ нашитѣ сили да вижемъ еждѣ е цѣлѣта на германското нападение, нито пъкъ е разумно да гадаемъ надъ тайната на германското главно командване. Все пакъ, всичко е на лице за да кажемъ, че срѣщата Германия дава прѣди всичко на Англия. Дали обекта на офанзивата е Парижъ или Кале, дали скоро ще бъде счупена неприятелската линия или чрезъ послѣдователно отъване на неприятелския фронтъ германската въоръжена мощъ ще се промѣне между англичани и французи, това сж чисто воени задачи, не по силитѣ ни, за да ги рѣшимъ. До тия толкова запечатели неизвѣстни въ тая колосална борба на западъ има, обаче, сжщо много интересни въща, отъ всеобщо значение, които могатъ и трѣбва да се знаятъ.

Колкото и каквито стагна да прѣтърки развитието на западната офанзива, едно е истина, че края на войната е избранъ да дойде на западния фронтъ. Амбицията и на двѣтъ грамадни въоръжени сили о привлякла всичко прилѣжно, здраво и смъртоносно на тоя фронтъ. Отъ германска страна сж турени въ дѣйствию извънредно голѣми войскови сили, колосални броеве машини и оръдия, съ всички най-нови изобретения на техниката, съ отличитѣ се пълководци. Желѣзниятъ германски юмрукъ цѣли да убие съ удара си най-силния и упоритъ свой противникъ Англия, която е единствената причина за продължаването на войната.

Слѣдъ сгромолясането на Русия видѣ се, че войната пакъ не може да се свърши въпрѣвъ добрата воля на Германия и съюзникитѣ ѝ. Въ Лондонъ и въ Парижъ, съ настѣпнитѣ рѣшителни промѣни въ отношението на силитѣ, съ излизането на Русия отъ строя, не избѣгна своята воинственостъ а напротивъ, усилено се заготвиха да продължаватъ войната до побѣда. Грѣховетъ за „бой до побѣда“, падатъ изключително на англичани и французи, защото тѣ

единствени отклониха споразумѣнията и компромиситѣ, които имъ се прѣдложиха отъ Германия за прѣкрътаването на войната.

Развитието на войната доказа до очевидностъ, че Антантата завинаги загуби вѣроятността да спечели побѣдата, а съ нея и цѣлитѣ си. Тѣмъ обратното, военнитѣ успѣхи заздравиха господството на централнитѣ сили и досегашнитѣ резултати на изтокъ и изпитаната несъкрушима отбранителна сила на западъ, даватъ основанието на вѣрата за единъ побѣдоносенъ край на войната за Германия.

Ще възвзатъ ли Германскитѣ трупи въ Парижъ или ще засѣднатъ на Кале, безразлично е; което и отъ двѣтъ мѣста да бъде спечелено, ще донесе неизразимо голѣми послѣдци за края на войната, които нанстина тогава ще бъде свършена съ побѣда въ полза на централнитѣ сили. Дори, обаче, да не бъде постигнато и едно отъ двѣтъ мѣста пакъ полнитѣ отъ офанзивата сж съществено значение за Съюза и Германия. Ожесточенитѣ борби ставатъ на французка територия. Тамъ ще паднатъ съсипателнитѣ ужаси съ разрушителния ураганъ. Участиа на Франция, дори ако успѣе да се спаси отъ едно разгромяване, нѣма да бъде лека за въ бъдеще. Отъ друга страна, Германия е засилена, свободна на изтокъ, обезпечена съ резерви и бойни снаряжения и боя, който дава на англичанитѣ на открито съ изпитанитѣ си бойци и прѣвъзходящата си техника, ако не ступи и послѣдната нѣкъ линия, за да ги прогоня, то тя ще ступи английската упоритостъ и днатъ съ голѣмитѣ жертви, които ще имъ причини. А силни сж упоритостата и лнната английски, защото офитно коштува на тѣхъ войната въ живъ материал до сега.

Офанзивата на западъ има своето значение и за установеното положение на Изтокъ. Тая германска офанзива бѣше дори една необходимостъ за Германия. Възгледъ на нейния краенъ воененъ успѣхъ, тя има двѣ цѣли за положението на изтокъ. Германскитѣ трупи послѣдователно проникватъ къмъ Кавказъ и Кримъ, което е нова разклонение на германската мирова политика. Това удобно сегашно германско проникване и настапване задъ гърба на Русия въ Азиатския изтокъ, трѣбва да се консолидира. Офанзивата на западъ има между другото и тая задача, ако не може да се наложи единъ истински германски миръ на западъ и изтокъ, то поне въ изтокъ да бъде обезпечено създаденото положение, което е отъ грамадно значение за германското бъдеще. Мисълта ни е ясна.

Съ договоритѣ въ Врѣстъ-Литовскъ и Вукурецъ, Германия се обаведе на изтокъ, както отъ години се стрѣмеше и желаше. Английската и американскитѣ преси по тоя случай неоднократно заявиха, че тѣ не признаватъ установеното, че на общата конференция тия два договора ще бъдатъ само парче вѣнта. Дори и на вукурецкитѣ сирени се иска това при всичката имъ мизерия. Създаденото на изтокъ, обаче, е отъ интересъ за съюза. Нужна е неговата неуврѣдностъ, която може да гарантира само настоящата офанзива на западъ, съ свършаването мощта на Англия и застрашаването на собствената ѝ сигурностъ. За французи и англичани все още има време, обаче, макаръ и върѣдъ ада на войната, да помислятъ за собственитѣ си божи и да избиратъ или германски миръ на западъ и изтокъ, или миръ съ споразумѣние на западъ и съ ненарушимостъ на установеното на изтокъ.

Положението на бойнитѣ фронтове.

Видетинъ отъ Щаба на Дѣйстващата армия на 30 III. 1918 г.

Менедомски фронтъ. Западно отъ охридското езеро нмната артилерия разпрѣсна работашитѣ неприятелски пѣхотни групи. Въ завол на Черна единъ германски патрулъ проникна въ неприятелскитѣ окопи западно отъ с. Маково и доведе пѣхотни италианци. Южно отъ Дойранъ за известно време отъ двѣтъ страни картена стрѣмба съ прѣзвзание нѣколко английски пѣхотни отдѣления, които се движеха по западана брѣга на р. Струма, южно отъ Вукурецкото езеро, бѣха разпрѣснати съ огънь.

Добруджански фронтъ. Примерното продължава.

Съюзнически свѣдѣния.

Западенъ воененъ театръ. Въ извѣстни боеве въ двѣтъ стѣни на Карна име навѣрно въ най-прѣднитѣ английски позиции и взехме нѣколко хиляди пѣхотници. Източно и сѣверно отъ Албертъ продължаватъ безупрѣшнитѣ и въраватѣ контра-атаки на англичанитѣ. Между Сова и Аниръ име атакуваме отново. Ние отивахме неприятелскитѣ старитѣ му позиции и хребро защитени села прѣвъ Варфизе, Абанкуръ и Плесно, къмъ западъ и с. зап. Противъ пѣхотни сектори на нашия новъ фронтъ между Модже и Нойонъ французитѣ прѣдприеха многократни и ожесточени атаки. Отблъскахме ги съ голѣми загуби за тѣхъ. Установената до сега плачка отъ началото на боя е: 70,000 пѣхотници и 1100 оръдия. Армията на генералъ Хугуръ само е ввела 40,000 пѣхотници и 600 оръдия.

По лотаринския фронтъ ожесточена артилерийска дѣйностъ продължава.

Ротмистръ баронъ фонъ Рихтофенъ свали 74 въ см противникъ.

Отъ другитѣ театри нмше ново.

D.

Германия и Англия.

Послѣднитѣ свѣдѣния отъ западни воененъ театръ, който отъ края на миналата година приковавъ взора на възбуди и неутрални, говорятъ за едно германско настѣпление, каквото този воененъ театръ не е отблъсвалъ прѣвъ трагедията на сегашната война. Ако се сяди по неговитѣ размѣри и резултати, изглежда, че германското главно командване има намѣренне не да подготви почва за новъ етапъ въ дипломатическа споръ между асовздатѣ, а да прѣблужи крайната развръзка на войната.

По важността на изхода на войната, днешнитѣ боеве надминаватъ всички други въ продължение на четиритридесетното воюване, което е само една тѣхна прѣлюдия. По отношението на силитѣ, участващи въ тия боеве, положението е точно противоположно на онава прѣди мира съ Русия: Германия, която до него държеше отбранително положение на тоя воененъ театръ, имва въ настѣпление; Англия, която бѣ въ отстъпление, днесъ се намира въ отбрана и отстъпление. Двамата противника, направени единъ срѣщу другъ въ най-ужасния си видъ, сж вече въ борба за прѣвзвзание на силитѣ си. Войната вѣдѣ въ фазата на окончателното рѣшенне и не остава нито стѣпка мѣсто за смѣтане, че би могла да се възвърне отново къмъ компромисенъ край.

Народи се сложиха, необзвѣтени отъ нежитѣ математически поятия жертви въ хора и материални богатства се дадѣха, тронове бѣха поместени, цѣлни реди на нѣщата и идситѣ прѣди войната се развѣли въ дѣлото на силитѣ основи, само зогивата на самата война не можа да се ступи. Тя разгроми Сърбия, Черна Гора, Ромъния, Велгия и Русия, вавори по една скѣпа частъ отъ Франция и Италия и, при все това, продължава да имѣва съ най-ужасенъ темпъ. Селска Русия

не можеше да има самолюбивостта да мърси скити си съ Германия, ако нямаше помощта поне на единъ съперникъ на послѣдната, равенъ ней по култура. Още по-малко можеха да иматъ такава останалитъ малки държави било изпомп, или по стѣбно Протеворѣчиата между континенталнитъ държави отъ аптантата и Германия не можеха да прѣдизвикатъ днешната възрава разликата, ако тѣ не бѣха раздухани отъ по-дълбоки, по-основни протеворѣчия. Послѣднатъ, ясно очертани прѣзъ точенне на войната, се криятъ въ отношенията между Англия и Германия. Войната, слѣдъ като разрѣши континенталнатъ спорове, продължава, за да разрѣши и тѣхъ.

Ние си спомнаме тукъ усмивката на Германия да любве днешнитъ боеве. Резолюциитъ отъ 19 юли, м. г. прѣдлагаше похвусискоено имено на Англия споразумѣнето, като единично сръдство за това. Смѣната на Михаелисъ съ Хертлингъ стана съ още по-недкусискоената цѣль да се прикриятъ ватрѣшитъ протеворѣчия между партитъ относително това сръдство и да се направя възможно реализирането му. Германия залви открито, че тя ще счита войната благополучно завършена за нея, ако се сключи миръ, който да осигурава войната териториална цѣлостъ. Но нито тѣзи резолюции и извѣщения, нито опита ѝ да хвърля мостъ между себе си и Англия чрезъ руската мирна делегация въ Брѣстъ Литовскъ, нито, най-послѣ, сепаративния миръ съ Русия по склонаха Англия къмъ примирство. Напротивъ, Лойдъ Джорджъ само въ нѣколко дена на мирнитъ прѣговори между централнитъ сили и Русия залви съ истерика: „Ние искаме да а (германската терговия) покренъ съ бомби тѣхъ, че да изчезнатъ и нейнитъ основи. Америка, Франция, Англия и Италия, както и останалитъ сръзници държави въ рацѣтъ си примката, която не мѣтнемъ на шията на Германия. И това ще го сторимъ“. А въ момента на сключването на мира съ Русия, той отново извика „Война до побѣда“. Когато на военнитъ дѣйствиа не намали непримиримостта на Англия, но я затѣгнаше. Всѣка загуба на континента, тя трѣбваше да въстанови съ собствени сили. Вѣвва, като велика сила, прѣдпослѣдана въ военнитъ дѣйствиа, тя остава послѣдана и по непримирима, откогато отново.

Основното протеворѣчие между Англия и Германия се крие въ несотвѣтството между политическото господство на първата и стопанския рѣстъ на послѣдната. Облѣгната на своето политическо господство надъ моретата, а отъ тамъ и надъ континента, Англия чрезъ своя собствена иволяция отъ политическия комбинация между европейски държави, отъ една страна, и чрезъ прокарване принципа за равновѣсето — отъ друга, водуваше войни порязъ на континенталнитъ държави да ѝ съперничатъ въ нейното господство. Така бѣ задушена революционна Франция отъ връмето на Наполеона, така бѣ отдалечена Русия отъ Царградъ прѣзъ 50 тѣ години на миналия вѣкъ, затова и Вѣлгария бѣ раздѣлена на петъ части прѣзъ 1877 година въ Берлинъ; въ името на тѣзи политика тя създаде прѣзъ тѣ войни и „примката“, която трѣбваше да стѣгне Германия за пицата. Но тѣ имаше примка стана по-нѣвостоящъ измисловата пета, както за нейната политическа мощъ, така и за нейния „класически“ демократизъмъ. Създава тѣзи политика въ единъ моментъ, когато нѣмаше съперникъ на континента, за Англия бѣ лесно да се справя съ еднавитъ по развити страни. Но когато Германия по силата на своето развити долови участъта си, при нѣвостоящия на английското господство и равновѣсето, както и протеворѣчиитъ отъ това протеворѣчия между континенталнитъ държави, организира силата, съ която разлага днесъ „примката“. Пруския милитаризъмъ не се създаде по ватрѣшни подбуждения на германския народъ, защото нѣмаше такъвъ претекстъ въ историтата на народитъ, а поради вѣднѣшия натискъ, който Англия упражняваше върху континента. „Война на два фронта или 7 или 30 година“.

бѣ казалъ Моатте. И, ако днесъ Англия така нехотено вѣдѣ противъ пруския милитаризъмъ, то това не е поради жалба по сѣдбата на демократитата, а защото неговото острѣе е насочено сръщу господството ѝ. Той трѣбваше да сключи обрача, съ който английската политика го прѣстѣгнаше.

Още при първия успѣшенъ напоръ отъ страна на Германия да сключи този обрача, въ политиката на Англия настѣпи единъ смутъ, който се прояви въ сключване на мѣстата на двата великана. Англия започна войната съ економическа блокада по море, трѣбваше да замѣства загубитъ на своитъ сръзници по сухо. Всѣки по-послѣшенъ неуспѣхъ ѝ ангажираше все по-дълбоко въ тѣя неволи, докато, най-послѣ, тя стана сѣдно тѣй милитаристична, както и нейната съперница ѝ, понеже неуспѣхитъ, които понасяха нейнитъ сръзници и вѣсѣгха отъ близка, войната ставаше все по-голяма необходимостъ за самата нея. За Германия, обаче, обстановката бѣ друга. Разрѣшила благополучно за себе си източния изпросъ, компромиситъ можеше да ѝ бѣде само отъ полза за иврото състезание на двата съперника и за сключване обществото на европейскитъ народи. По тѣя пътъ демократична Англия дойде до днешното възможливо настроенне, а милитаристична Германия — къмъ мира.

Взвѣното съотношенне на силитъ прѣдизвика и ватрѣшитъ промѣни. Английския демократизъмъ недо-статъчно силенъ да защити своето господство надъ моретата и континента, мѣна къмъ диктаторски режимъ, когато пѣкъ германската прусацѣна въ името на побѣдата, която се очерта въ хода на военнитъ дѣйствиа, трѣгна по пътя на демократизацѣята.

Прѣзъ теченне на войната икта на Англия води отъ економическа блокада, къмъ сухопътна война, когато този на Германия води прѣзъ политическата и военна мощъ къмъ стопанска организационностъ. За това за първата политическитъ загуби идатъ като послѣдствие отъ войната економическа авария, която дѣлъ за втората економическитъ печалби идатъ, като послѣдствие отъ разширението на нейната политическа властъ. Съ това становище въ свѣтовната война Германия носи единъ новъ редъ на вѣщата въ Европа и свѣта, редитъ на съсѣдата на моретата и промѣтчицата отъ него организация на европеекото общество, който не може да не побѣди.

Днешното настѣпление на западъ има за крайна задача да прихуди Англия да признае правото на гражданствостъ на този редъ. Ако до прѣди това настѣпление само една колония отъ германската армия отстоиаше атакитъ на цѣлата французка и английска армия въ сѣвѣ съ чудовѣшитъ по размѣръ военна индустрия на Англия, Франция и Съединенитъ Штати, нѣмаше съмнѣние че при днешното съотношенне настѣнитъ Англия ще бѣде принудена да приведе този редъ. Англия трѣбва да понесе и отговорноститъ за продължаването на войната, защото нѣмаше по велико прѣстѣпление отъ това, дѣто тя не прие претенцията за миръ по споразумѣние равна на Германия. Съ тѣя актъ тя изпѣтри и на демократичната, въ името на която война, измѣнѣри и на човѣчеството, като го подложи мисово на мизантра. За едно възраво господство, като това на Англия нѣмаше кой да дѣде гласъ на удобнѣние даже между собствениитъ и сръзници.

ПРѢГЛЕДЪ НА ПРЕСАТА ЗА БЕСАРАБИЯ.

„Post“. „Като обезщетение на загубането на Добруджа. Румѣния претендира за бѣлнатъ руска губерния Бесарабия. Тя се позовава на това, че нѣкога е владѣла тѣзи страна и, че нейното население се състои отъ молдавци. Но това е вѣрво само

за сѣверната частъ на Бесарабия. Въ третѣ рѣмѣ окръжъ Бендоръ, Акерманъ и Исмаилъ сръщу 228,000 молдавци има 477,000 прѣдстѣлители на друга на-рѣди, между които, нарѣдъ съ руси, украинци, българи и острак, нѣмскитъ колониисти истрагъ въ стопанско отношение една тѣврдѣ важна роля. Тѣ нѣмски селани образуватъ тѣмъ около 200 общини съ повеченно владѣние отъ 400,000 хектара; тѣмъ принадлежатъ около 35 процента отъ общата помарностъ на областята и 60 процента на обработваната земя изобщо; тѣ бѣха най-трудолубивитъ и състоятели елѣменти на тамошното сѣлско население.

Прѣзъ вѣмѣ на войната всички тѣзи нѣмски колонисти бѣдоха лишени по насилственъ начинъ отъ владѣнията имъ. Тѣхнитъ земи бѣдоха откупени отъ руската земледѣлска банка, на сѣхитъ нѣмаше цѣкъ които покрийаха обикновенно само ипотѣкарния дългъ и на прѣтѣжителитъ имъ не оставаше нищо. Но като останеше нѣщо, то се даваше не въ налична парѣ, а въ сѣверницици бонове на земледѣлската банка, платени слѣдъ 25 години. По такъвъ начинъ не само че бѣха обезземлени тѣзи трудолубиви и повечето състоятели нѣмски селани, но бѣдоха прѣвѣрнати на просѣци.

Ако Румѣния получи Бесарабия, то, естествено, тя ще се сръжи да залачи създаването отъ рускитъ положение и да го използва за себе си. Откупената земя на нѣмскитъ колонисти ще попадне въ рацѣтъ на румѣнски селани и съ това ще се засили нѣвостоящето на румѣнското население. Въ германски интересъ е, обаче, да се защитатъ интереситъ на пашитъ сѣвародинци въ Бесарабия, да имъ се повърнатъ отново и нѣвѣлно земитъ и даже да се обезщетятъ за нанесенитъ имъ загуби прѣзъ послѣднитъ години. И понеже населениитъ отъ нѣмскитъ колонисти окръжъ на Бесарабия владѣятъ и дунавскитъ устия, то възстановяването на по-ранното положение отъ глѣдо сръднеевропейско значение. Нѣвѣлскитъ склонове въ тѣзи областъ може даже още повече да се засили, ако съ Украйна се постигне споразумѣние, като и тамошнитъ нѣмски колонисти, чиято земя сѣко бѣде насилствено откупена отъ руското правителство, бѣдатъ обезщетени съ налични пари и като се улесни тѣхното прѣселване въ Бесарабия. Необходимата за това земя лесно ще се намери, като се разширѣватъ тамошнитъ ивѣнии на рускитъ аиколадѣлци. По такъвъ начинъ на Дунавскитъ устия ще се има една сплотена, културно и економически автономна нѣмска колония.

„Омъ Либеръ“. Ако не може да се отрече, че източна Бесарабия съ теченне на вѣрѣмѣта е порусена, безспорно е сѣко, че западна Бесарабия, останала въ нѣ-близко сѣдрикошоволе съ немалкия Румѣния, е устояла на упражняванни отъ руското вѣвѣние натаскъ и е съхранила нѣвѣлно румѣнскитъ традиция и възкъ. Поради сѣкѣята прѣчина на Украйна не би могла никога да прѣдѣви сериозни претенции за тѣзи страна, и споразумѣнето между нея и Румѣния въ това отношение не ще прѣдизвика голѣми мацѣгии. Румѣния ще намѣри на украинската граница равноцѣлностъта на това, което би загубила на дѣвѣния брѣгъ на Дунава, съ тѣзи разлика само, че териториата, която ще анексира, ще бѣ-

С. Чилингировъ.

РАВНА ДОБРУДЖА

(Пѣтим бѣлѣжии и впечатлѣния).

Продължение отъ бр. 89

Потоцитъ бѣше покритъ съ стѣжа отъ изпотроженитъ прозорци, а намѣсти върху тѣхъ нѣкох отъ свѣтцатъ бѣха обзрѣвали къмъ земита своитъ заколо, още съ слѣди отъ подкѣвѣния обуца. Около ачолъ се възгласаха дѣй-три почернѣли угарки отъ слѣщи, съ които не прѣди много вѣрѣме равностенъ пѣвѣще прѣзъ слѣти падолу ойла се е имѣля да прочете и възвести хвалеене за великитъ думи на Христа, тѣржествено произнесенъ прѣдъ сѣтарната врата.

— Любете другъ друга . . . Любете и Бога, защото той е въ васъ и вие сте въ него . . .

Не чулъ ли азъ тѣзи слова прѣдъ тѣзи кошунсѣвена ругатна пѣдъ Бога? . . . Не видѣхъ ли неговин образъ, оживѣлъ надъ сѣтарската врата, съ устремонъ къмъ насъ погледъ, нѣвѣленъ съ болѣжа и съ молба за състрадание и закрила, — състрадание и закрила отъ она, която самъ бѣ създалъ? А сръщу него се полѣлѣвѣше отъ нашитъ стапки скѣлѣта на полѣмѣта, която като стрѣмонъ призракъ на смъртѣта, сѣлѣашъ доизричаше нѣвѣлѣва сѣтаническа проповѣдъ за човѣчкото разрушѣние.

Сѣвѣнитъ прѣстои въ олтара бѣше обзрѣватъ на-

опѣви. Нѣкой въ прѣстѣпна бѣрзина е дѣрилъ нѣщо, за да намѣри, може бѣ, само себе си и сасето дѣво на помѣщенѣе.

Волѣа свѣташе сѣрдцата ни. Ние се боѣхме да се погледнемъ. Азъ пачохъ за поруганото божество, а моятъ сѣпроводящъ — и за него и за тѣхъ, които тѣхнитъ бащи казѣше по вѣмѣкъ бѣха изградил сръдъ жинѣта трудѣсти и пѣгоди прѣзъ вѣрѣмѣта на единъ рѣбски животъ. И когато пърнитъ зори на слободата възрѣха надъ тѣхъ и тѣ поислаха да възнесатъ тояки мѣлѣтви къмъ блава Създателъ, който не е забравилъ и тѣхъ въ своята всемѣлостъ, видѣха разрушенъ ного-вѣтъ домъ, тѣй дълго изцѣлѣанъ съ волѣи и стѣнѣния.

— Ей, — като на мъртѣвецъ въздѣхна единъ отъ тѣхъ . . . Не стѣга ли дѣто обраха насъ, та трѣбваше да оберѣтъ и Бога! . . .

Ние мѣлѣчихме . . . Мѣлѣчихме и всички около насъ, мѣлѣчихме и монето тѣмъ долу. Сѣлѣмъ че нищо не искаше да внесе животъ макаръ съ единъ звукъ въ този грѣбъ на Вомата благодѣ, който въ това мѣлѣчанне нагѣждаше по-страшенъ . . .

— А-а! — Богъ ще имъ върне . . . Ще имъ върне . . . тихо отговори — слѣдъ нѣколко минути другъ, когато вече бѣше прѣбрачѣни оградѣта на черковния дворъ.

— Той имъ върна, и много скоро, — додѣте трети . . .

Но веднага слѣдъ тѣй разговорѣтъ спрѣ и ние съ наведеди главѣи продължаваме да върѣмъ по шарѣ-

нитъ улицѣ, като се спѣвахме на нѣвѣа стѣпка. Окопѣчихме се, когато се замѣрише въ безпѣтица. Прѣдъ насъ пѣвѣлохъ улицѣ, а нѣкой не знаеше по кой да поеме, а къдѣ да отидѣжъ въ тоа обезлюдѣлъ градъ. Долавѣхъ, че се рѣчаваше съ очи нѣщо, въ което азъ не можехъ да взема участю.

— У васъ е по-добрѣ . . . кава мѣстѣтъ . . .

— Тогѣва заловѣдѣйте у дома . . .

Азъ тѣзи мѣла стѣснителностъ у бѣлгарина, които го бара и въ дни на бѣвѣствѣния прѣжѣвѣлѣца, да се нѣтъ: ще може ли да отстои на своя гостъ тѣй както трѣбѣа! . . .

Всички се занѣчихъ. Послѣдѣвахъ ги и азъ, погрѣнѣтъ и изирегенъ отъ изрѣшитъ погледѣ на една сѣлѣхъ, шѣстѣва че е прѣмѣа въ сръдѣта си тѣстѣ въ стара Вѣлгария, за която е приказвала въ унесъ стѣ вече четаредесетъ години подъ рѣдъ . . .

— Ама останете за обѣдъ, господине . . . Нѣвѣни нищо като за тѣвѣтъ готѣ, но — какъво е далъ Господъ. Да бѣше ни сторѣлъ каберъ пѣно — и стопанската погледна съ укорѣнъ погледъ очѣи стопанъ. А тоѣ присѣи рамѣтъ, като за извѣжѣние, понѣчи да каже нѣщо, но мѣлѣка въ бѣлѣтъ да не изпустѣе звукъ, който бѣ вѣлѣчилъ неговото и тѣй вѣлѣчено вече положѣла.

Домакината отстѣпи отъ своитъ настояване, когато се убѣди, че ме чакатъ въ командѣството и, че ще трѣбѣа да отпѣтувамъ.

Слѣдѣ-

де, отъ национална гледна точка, по одностранно отъ гл., която ще отстажи. Въ това време, морското де-бружа, отъ което ще я липна, отстаиваното въ Добруджа, ще и бъде повърнато на съборъ отъ устие-то на Дунава при едно географическо разположение. Чито негодни сигурно не ще отстажатъ на тия въ Добруджа.

**Мемоаръ на бесарабските българи
Граждани на Царство България,**

Господиенъ Министъръ Председателю. Охридско-ско време, но прѣкарна българскиятъ народъ въ великитъ си борби за самоопредѣление и обедине-ние, ни подканя — насъ, бесарабскитъ българи въ Царството, и ни палага своята длъжн., да правимъ Вашето, Господиенъ Председателю, и чрезъ Васъ екипа на Почтаминистъръ Министерски Свѣтъ и На-родното Представителство внимавно върху заплаше-нията съдба на единъ български китъ, чито участь днесъ е въстранена отъ жестока власт на поприя-тески плъчима. Това е български Весарабия, насе-лена съ стотаци хиляди българи, които останаха безъ дѣлката защита всрѣдъ аварската на разбунтува-ната руска държала и нападанитъ отъ пахланитъ власи, надаятъ никъ къмъ българското отечество за коношъ и защита.

Отъ пълната вѣра, че този китъ ще намери го-рошъ отекъ въ сърцата и съзнанията на българ-ския народъ, че правителството на Вългарската дър-жава ще се застъпи за националнитъ правдини и културно социалнитъ свободи на компактно бѣл-тарско население въ Весарабия при прѣстоимитъ прѣговори въ Букурещъ, ние поднасянитъ прѣста-вители на бесарабскитъ българи въ Царството, съ-значе за наложително въз основа сегашното и на-шното на Вългарска Весарабия, които осветяватъ правото на Вългарската държава, некаже да се заветоросува за съдбата на бесарабската българи.

Vossische Zeitung. „Болното хладно и де-е гивата на българия и колкото и да не се под-дава на желиви неговитъ гл., горещо е сърце-че му, силно и живо е неговото народно чувство, страстотъ е стремитъ му къмъ свобода и незави-симостъ. Вългарскитъ народъ никогъ не е забра-вотъ откъсването на еверна, нито жабдущото на-грабване на южна Добруджа; и ако при все това воденъ отъ медъръ царъ и благородни управници, вѣсико излъчаво ранитъ си, той непрѣстанно чув-ствуваше острата и болна, и вѣсчатъ му мисли и приготвеная бѣха насочени само къмъ възврѣ-даното на откъснатитъ сънародникъ къмъ сгарето отечество. Дали тази горещо метана страна е цѣнаа стопански или наложителна, дали тя е цѣтуща град-на или слаба и безплодна земя, за това никой не пи-теше, за това падали и на досетъкъяди единъ си далаже сътъга — но дори ако Добруджа бѣше пѣсча-на пустина, тя, хиллата на българскитъ, пакъ би упражнявала върху всички слоеве на народа своята емайна правителствена сила.“

„Morgenbladet.“ Значението на мѣра съ Ро-мъния за централнитъ сили се състои въ всѣчко во това, че централнитъ сили добиватъ право да из-

ползуватъ извъредно богатитъ природни източници на Ромъния. Досегашното пасивно съпротивление на населението се закъпва съ надершата на правител-ството. Демобилизираното же донесе безбройно число работни сили и страната, която далаже една трета отъ европейскитъ власи на жито ще паплѣя прѣвни-тѣ ханбари на Централнитъ сили. Отъ житото, което послѣднитъ получише сѣга отъ Украйна, извърглаха отъ рѣцѣтъ на Съглашенното найъ важното китъ ор-жже: значеното на блокадата извъредно отслаба.

Освѣтъ това, освобождава се една голяма частъ отъ войскитъ на четиритъхъ страни. Войскитъ не могатъ да бѣдатъ използвани на западъ, но же се явятъ въ поддрѣпа на централната Рада, което се вижда отъ пропускането на войскитъ прѣвъ Ро-мъния за Одеса. Това улеснава прѣвоза на хранитъ и стокитъ, които поради прѣтоварването на жели-ницитъ може да стазе по море и рѣки. Одеса же донесе на централнитъ сили нова реколта, която ще напълни ханбаритъ нѣкъ. Освѣтъ желионикитъ тех-ническа поддрѣпа централнитъ сили добиватъ и во-енна помощъ. Ромъния е слободна да води война съ Русия. Тя закъпа Весарабия и може да я задържи като своя собствена, стѣта да може да запази това, което е взела. Вългарскитъ и турскитъ войски си-гуръ ще бѣдатъ употребени въ Македония и ще на-правятъ положението на Гибона още по-безнадежно. И не е невѣроятнo, щото той да разбере, че най-жикото е, да се оттегли отъ Солунъ.

3. М-ръ Хр С-й-въ.
(гр. Веси-Джумал)

Американскитъ войникъ.

Поскъшествени се надеждитъ на Съглашенното въ военната помощъ на Съединенитъ щати не само по-лиса на прѣвоза на коношъ, но и по недостатъчната военна подготовка на войскитъ. Известно е, че Съеди-ненитъ щати въ 1915 година имаша само 100,000 ре-зовни войски, които е имала ималдворечъ колоритъ си е назва рѣка въ развитъ държавица. Въ 1916 година достига до 200,000. Въ 1917 година се проварва въ Америка по законодѣленъ редъ принципъ за общоза-къпителната военна служба. Тогата се почва по ми-рното рекрутране на армията, обличане и въоръжа-ване. Въввато и пѣфия да достигне американската ар-мия, въ организацията си ще има импровизиранъ ка-ралтеръ. А маѣстно е качеството на импровизиранитъ армии.

Пълното обучение и възпитание на съврѣменния войникъ се постига въ тѣлрѣкъ продължително време. За военното възпитание е необходимъ традицията, която да говори на войникитъ душа, за да възприема воен-нитъ добродѣтели. Въ краткосрочнитъ военитъ бѣтъ не се култивиратъ добродѣтелитъ. Булта на съзнателната дисциплина се възпитана въ продължително време и то отъ казарменитъ битови дребности, плацната ра-бота, маневритъ, караулнитъ и др служба, за да до-стигне до съзнателното отиване срѣшу смъртта. Аме-риканския войникъ нѣма тѣя условия, за да бѣде ус-пѣшно обученъ и възпитанъ. Вѣсспорно е, че американ-ския войникъ ще постигне вѣсвѣтния успѣхъ въ военното обучение, обаче, военното възпитание не ще му се от-ладе по липза на условия и време. А подготовката на съврѣменния войникъ, се състои въ жужа на морални елементъ, на който се дължатъ 9/10 отъ успѣха на бо-янитъ сътъжкования. Въ американскитъ войски не може да има твърди морални добродѣтели, сѣщо здравя на

термални и духовна вѣтка. Нѣма и нуждни боеитъ опитъ, тѣй необходитъ за днешнитъ война.

Ние не си послужимъ съ два отъзна за амери-канския войникъ. Всенняа ертакъ генералъ Мартъкъ, като подчернува невѣзможността на Америка да из-пѣлни общанието си по липза на тонажъ, гивата, че „американската армия може да има само материалъ, но не и морална стойностъ“.

Всенняа кореспондентъ д-ръ Максъ Отборъкъ из-тъва неподготвената на американскитъ войници и списва вѣсчателниятъ си така: „Щомъ настѣпающитъ получатъ първия ни огънь, тѣхната боева охота злѣчи-телнъ съда. Пушечнитъ салоне и картечния огънь скоръ ги прогонва, а артилерийскитъ ни прѣградеитъ огънь веднага напълно ги разбърква. На защитването на плѣнникитъ защо похватъ, тѣ отговарятъ: „Уайсонъ казалъ, че така трѣба да бѣде“.

Отпоскътелно неждържаното на сегашния бой, на-рѣжкото жѣдвено на „Чикаго Трибуитъ“ съобщава: „При американското командване е образувада психическа сѣкция. Лѣкаритъ пѣлки да прѣгледатъ американскитъ войници, за да се види на кой първната система не бж могла да полесе негодитъ на войната. Оние съ имже разстрочки нѣрвх цѣпан да бѣдатъ дѣжуванъ, а другитъ — увопѣни. До сѣга се бѣли увопѣени 8,000 души“.

Очевидно е, каква може да бѣде бойната стойно-сть на американския войникъ, на помощта на когото Съглашенното възлага такваа голяма надѣжда.

По прѣговоритъ за миръ съ Ромъния.

Букурещъ, 29 мартъ. (Отъ нашия специаленъ ко-респондентъ). Днесъ въ часа 2 и 20 м. съдѣкъ обѣкъ съ специаленъ влакъ отпатуваха за София членовѣтъ на българската делегация: господиенъ министъръ прѣдседа-теля Д-ръ Радославовъ, министъръ Тончевъ и народния прѣдседателъ Костовъ. На гарата бѣха сърдечно въ-претани отъ генералъ майоръ Тангилонъ, професоръ Милетичъ, Д-ръ Огълазовъ, подполковникъ Поповъ, кон-сулъ Станчевъ, експертитъ и почти всички прѣбыва-тели тукъ наши военни и граждански лица. Съ сѣм-шия влакъ отпатува и графъ Обендорфъ за София. Членовѣтъ отъ нашата делегация Генералъ майоръ Тангилонъ и професоръ Милетичъ заедо съ всички експерти останатъ въ Букурещъ, за уреждане спе-циалнитъ договори и въпроси, около мира. Очитъ се, че всички тѣхъ договоритъ и въпроси ще бѣдатъ уредени до 12 априлъ, когатъ делегатитъ на Централния Съ-сюкъ ще се възвратъ за подѣжване на окончател-нитъ мирни договори. Засѣдащата на комисията съдѣ-ватъ редовно съ голяма дѣятелностъ.

Букурещъ, 29 мартъ. Държавнитъ секретаръ фонъ Бюлиманъ и графъ Чернилъ парафирани днесъ съ ро-мънскитъ делегати съглашенното на газѣтъ, относ-телно хранитъ и другитъ земеделския продукти. При напушването на Букурещъ тѣ бѣха кларетни на гарата отъ министра прѣзидентъ Маршалонъкъ и министра на външнитъ работи Аронъ.

Въиена Императора Баръкъ награди, поради мѣра съ Ромъния, началника на германскитъ армия, и тѣх-нитъ началници щабове съ висока военни ордени.

Положението въ Русия.

Вернъ. Ураинскитъ политически мѣжъ г. Га-серфлю, който пристигна въ Швейцария, е заявилъ на редактора на „Швейцарскитъ Цѣтунгъ“, че запаситъ отъ жито въ Украйна сж граждани Тѣзи провинци се памагатъ въ сѣвѣкове не само въ Одеса, но и въ много други градове. Само наложителитъ отъ револютитъ обя-щания на централнитъ сили въ мирна договоръ състав-

МАЙОРЪ ВЕЖИЛСКИ
(биографически бѣлѣжки).

Майоръ Георгъ Вежилски е роденъ въ гр. Ловечъ на 4 ноември 1882 год. Сѣдѣтъ заврѣщане съ успѣхъ военното на Н. В училищѣ на 1. I. 1903 год, той бѣ „наз-наченъ офицеръ въ 4 й арт. на Н. В. полкъ гдѣто служи до края на балканската война. Като командиръ на 8 и батарея отъ сѣмния полкъ, той взе живо участие въ всички епични боеве съ турцитъ и сѣмзитѣтъ. За не-говото държане прѣвъ таа война съдѣтелствуваша на-писъ на сабата когото войницитъ отъ неговата ба-тарея му подариха въ деня на демобилизацията, който гласеше: „На храбра командиръ“. Сѣдѣтъ войната Май-оръ Вежилски отгна командиръ на батарея въ 10 арт. полкъ въ Гюмюрджина, дѣто прѣстоиаша 9 мѣсеца Тукъ той пишеше първата статия въ българския печатъ за кощата артилерия подъ пѣсчоловъ: „Необходимостъ отъ кощата артилерия“. Прѣвъ августъ 1914 год той бѣва довиканъ, за да турн особота на кощата артилерия У насъ като организара 1-а конна батарея. Енергията, която той прояви, за да разрѣши въвожената му за-дача, надмина очакването. Той стана сѣмнитъ робъ на тази идея. Прѣвъ 1916 год той формира 2-а конна ба-тарея съ офицерски и войнички персоналъ, подготовенъ лично отъ него.

При обявяването на войната прѣвъ 1915 г. срѣ-

щю срѣбатъ, макаръ и непапълно подготвенъ, по негово личво настояване, 1-а конна батарея издѣкъ съ Лейб-гвардейския и 1-а конна полкъ се отправя за срѣб-ската граница и при Коцане та хѣде 1-ия конна ар-тилерийска извърѣлъ. Славнитъ боеве при Велозъ, Бабуля, Прилѣкъ Е-фадарѣ, Демиръ Баши, Сѣркова-ца, Гевгели украси безсмъртния нѣнецъ на неговото име, което сѣвела легендарна маѣвностъ. При Велозъ той, макаръ и раненъ съ ирландскитъ куршумъ въ глѣ-зата, остава въ строя и продължава командването на своята любима батарея.

При групиранието на 1-а конна дивизия на ромън-ската граница, докожда и той тукъ и прѣвъ врѣмето на очакването се отдава всецѣло за подготовката на еполъ персоналъ, съ пълна вѣра въ успѣха на на-шеото дѣло. Сѣдѣтъ възбуждането на войната съ участието си въ боеветъ при Кочикуръ, Добричъ, Кара-Омеръ, Топра хѣсаръ, коѣта 90, Первелл, Мустафа ажи, Кѣ-тен-джа, Кара Мурадъ, а особено съ походъ въ Ромъния и участието му въ боеветъ при гара Духещи, Флурей, атаката на с. Вастугуи и Групениа тоа сж съвѣтны уа-женитето и неждъ палнитъ сѣмнитъ — германци, ав-стрийци и турци, за което сѣмнитъствуватъ орденитъ, които кръсеха неговитъ гърди. Сѣдѣтъ взимането на Браила, той се прѣхвѣря отново отъ тази страна на Дунава и се наставява въ Тулча, а впоследѣтъкъ въ Вези-тено.

Гордостта на кощата дивизия, идоха за своитъ възпитаници, легендарния герой, както за насъ,

тъй и за противникитъ, пѣлнитѣтъ на които не-скрито излъчва желанието да го видятъ. Вежилски заедо съ участието въ боеветъ продължаваше и работи по организационето на конна артилерийского дѣло. Не една успѣлъ да го завърши съ организационето на едно конно отдѣлене, нѣстани тѣлнитъта раздѣлъ.

Нажѣтъ до сѣмнителността китъ своитъ близки подчинени и отечеството си, сѣкъкъ до самоубрана въ боеветъ, неуморитъ въ работата за прѣсѣщане на не-говото дѣло и отечеството той въ момента на тѣя ра-бота и въ разцѣпта на своя животъ бѣ погълнатъ отъ влѣнитъ на Дунава на 17 т. и.

Майоръ Вежилски бѣ едно рѣдко по хармония съ-четание между душевнитъ и физически качества. Прѣ-вѣжденъ въ този чинъ за стѣпане, той имаше друга амбиция, осѣитъ тѣя, която се налагаше отъ успѣха на дѣлото, въ служба на което той се бѣ всецѣло посѣ-талъ. Неговото наблюдателно око не оставаше пропу-стката и най малката подробностъ въ хода на това дѣло; неговата сѣмла рѣка не знаеше що е прица; а неогбито широкото му сърдце бѣ жѣланъ другаръ и началникъ за всички, които едалъ патъ съ срѣщане съ неговата вѣта.

Но щото така прѣждварѣнъ той трѣбваше да запустне онекъ жѣсто, което си бѣ съвѣтны върѣкъ другаръ и ваузата на Вългария? Нѣма пѣмнитъна пѣс-вото дѣло се завърши, та и той стана неужденъ?...

ляватъ граждански количества, които следъ възстановяването на съобщенията ще могат да се изпесатъ.

Москва. Данскиятъ посланикъ съобщилъ на Исофе, че съглашенския дипломатически корпусъ, който се намираща въ Финландия, желас да се завърне въ Русия. Исофе дакъ съгласието си за това, като поставилъ на разположение на дипломатиятъ специаленъ вагонъ.

Петроградъ. Адмиралъ Ведеревски се е съгласилъ да приеме оперативно-техническото отделеие на Руската източно-морска флота.

ИЗЪ ЧУЖБИНА

Литва и Германия.

Берлинъ. По случай призиването на Литванската държава за независимост, литванската делегация отпрати до императоръ Вилхелмъ телеграма, въ която се казва: „Председателятъ и делегацията на литванския съветъ си поздравява да възкаже най-дълбоката си благодарностъ къмъ германската империя за дадената отъ нея на литванския народъ свобода и за призиването на независимостта му. Германия и Литва ще работятъ заедно за благородното дѣло на мира. Императорътъ отговори, че се радва, за да видятъ неговите войски съ победоносното си напредване освободила Литва отъ руското иго и му позволили да възстанови Литва като свободна и независима държава. Императорътъ изказа твърда надежда, че интимните връзки, които трябва да напредатъ да свързватъ Литва съ Германия, ще продължаватъ да се развиватъ.

Чарльзъ анежира за орждия и картечици. Лондонъ. Агенция „Райтеръ“. Министра на муникитѣ г. Чарльзъ хани съ една прокламация да се попълнятъ незабавно серповитѣ загуби въ орждия и картечици вслѣдствие голѣмото сражение въ Франция.

Англия се нуждае отъ войски.

Амстердамъ. „Денли Меналъ“ пише, че за да бъде готово за всичко правителството, рѣши да ускори събирането на войници. Закасанитѣ вторъ трябва да бъдатъ сингави колкото е възможно по-скоро подъ знамената. Правителството ще вземе строги мѣрки. Рудководитѣ рѣшиха да поддържатъ правителството като поставятъ на негово разположение нуждитѣ хора.

Англия и Франция искатъ помощъ отъ Италия.

Науенъ. Споредъ вѣстията отъ Милано, англо-френското главно командване е поискало отъ Италия войски. Министерския съветъ въ Римъ ималъ дългъ съзидания.

Императорътъ благодаренъ на Крутъ.

Есенъ. Императорътъ изпрати до г. Крутъ фонъ Волентъ—Халбахъ телеграма, съ която поздравилъ фабриката „Крутъ“ за новото оръжие, което стрѣли на по-вече отъ 100 километра. Нему и на неговитѣ сътрудници императорътъ изказа своята благодарностъ.

Управата на французитѣ жмъ защитницитѣ си.

Науенъ. 29 III. Тежкото английско поражение причинява споредъ показанията на английскитѣ офицери, една обща дезорганизация на английската армия. Поради заповѣдитѣ и контра-заповѣдитѣ на английското командване се появи въ много мѣста паника въ отстъпващитѣ войски. Управата на французитѣ за пълното поражение на англичанитѣ е огромна: английскитѣ войски за помощ при французката главна квартира зачестяватъ.

Фонъ Бюлманъ награденъ отъ Императора Кайзъ.

Вьена. Императорътъ Карлъ награди държавниятъ секретаръ фонъ Колманъ съ голѣма кръстъ на ордена „Св. Стефанъ“.

Японската помощъ.

Вашингтонъ. Загърнѣха се прѣговоритѣ за 150,000 тона японски параходенъ тонажъ за Океанитѣ мѣти, въ мѣста на което ще се даде отъ Америка на Япония за всѣки бруто — регистрирани тона два тона стоманени плочи.

Клемансо за трудното положение на Франция на западни фронтъ.

Парижъ. „Хавасъ“. Воената вѣстка въ кана-

рата изслуша министръ прѣдседателя г. Клемансо, който изложи съображенията си, които го каратъ да гледа съ довърне на бюджета. Г. Клемансо даде точни съждения за общото военно положение и обясни мѣрнитѣ взети въ съгласие съ главното командване на франко-английскитѣ армии, за да се обезпечи ефикасно ръководенето на операциятъ. Г. Клемансо заяви, че въ положението започва да се констатира отъ нѣколко часа насамъ едно забавяне въ услжитата на неприятеля. Влизатъ е моментътъ, когато нашитѣ резерви и резервитѣ на съюзницитѣ ни ще влизатъ въ дѣйствиене, сраженето ще вземе новъ обратъ и се има надежда, че неприятелътъ не ще запази придобивнитѣ, които осмислени съ цѣната на кървани жертви. Освѣтъ туй г. Клемансо повтори това, което беше казалъ въ частни разговори досѣжно тудина усрѣтъ на нашитѣ войски, отличната сплотеностъ на гарода, значението на нашитѣ резерви и на нашитѣ материали. Говорейки по законопроекта за смѣна на набора отъ 1919 г. днина, Клемансо съобщи, че правителството възнамерява да синка този наборъ въ втората половина на мѣсець априлъ. По-вече отъ авторитѣ на прѣдложението заяви, че по причина на обстоятелствата тѣ не настояватъ да се приеме прѣдложението отъ тѣкъ поправки.

Извънреденъ воененъ съветъ въ Версайлъ.

Берлинъ. Въ Версайлъ ще се събере на Великденъ единъ извънреденъ воененъ съветъ на Антантата въ който ще взематъ участие, командующиятъ на всички антантски армии. Споредъ западно швейцарскитѣ вѣстници французитѣ съ прѣнесли вече въ вториникъ тайната архива.

Прѣговори между Германия и Холандия.

Берлинъ. Прѣговоритѣ между Германия и Холандия, по подновяването на вѣткото на 31 III. 1818 година економическото сношение, започнаха.

Хроника

Благодарностъ. Тия дни по случай награждаването му отъ Н. В. Царя на българитѣ съ високия орденъ, Фелдмаршалъ. Макавевъ е получилъ много поздравления изъ цѣла Добруджа и особено отъ Кюстенджа и нейната околностъ.

Генералъ Фелдмаршалътъ ме упълномощи да изказа неговата благодарностъ на всички, които съ го поздравиле.

Кюстенджа. (а) фонъ УНГЕРЪ
Генералъ Лейтенантъ и Инспекторъ на Герм. етапно управление въ Добруджа.

Нѣски Великденъ. Отъ вчера нашитѣ съюзници нѣмцитѣ, празнуватъ своя Великденъ. По тоя случай, редакцията отъ името на всички добруджанци чести така голѣми празникъ на българскитѣ бойни другари — нѣмци, като имъ пожелава щастливо и весело прѣкарване на празника на бойното поле.

Еврейска пасха. По случай голѣмия празникъ на еврейскитѣ, редакцията чести щастливъ празникъ въ читателитѣ си евреи и на еврейтѣ военнослужащи, които наредъ съ българскитѣ си другари, изпълниха и продължаватъ да изпълняватъ отечествената служба.

Добруджански хоръ въ България. Хоръ отъ 30 момъ и 30 момци отъ с. Бажкьой, Бабадамска околия, подъ ръководството на учителя по музика Д. Вържковъ, наскоро ще посетятъ градоветѣ: Добричъ, Варна, Разградъ, Русе, Търново, Шуменъ и Кюстенджа и ще даде нѣколко концерта въ полза на фонда за подпомагане еврайтѣ на загивалитѣ вѣйници отъ 3-а армия и на народоопагателяния фондъ „Добруджа“.

Ожиятъ хоръ даде съ голѣми успѣхъ музикални вечеринки въ Тулча и Бабадагъ. Въ репертуара му съ застъпени кубави добруджански народни пѣсни, игри, обичай и сцени изъ народния животъ. Изпълненето на всички нумера е умѣло и дава истинско удоволствие.

Български училища въ Добруджа. Отъ началото на текущата учебна година въ Кюстенджеския и Тулчанския окръзи съ открити 102 народни първоначални училища и 2 прогимназии, отъ кото 1 въ Тулча и 1 въ Кюстенджа. По околки първоначалнитѣ училища се разпрѣдѣлятъ така: въ Бабадамска околия — 13, въ Тулчанска — 8, въ Мачинска — 13, въ Исакчанска — 14, въ Коджалашка — 21, въ Кюстенджеска — 8, въ Междудийска — 8, въ Кузгунска — 17. Всички училища се посѣщаватъ съ около 14 000 ученици. Обучението се води съ 208 учители и учителки.

Училищата се издържатъ издѣло отъ доброволни пожертвувания, събирани отъ населението, отъ приходѣ на черковно-училищнитѣ вѣоти, които на посвѣтото мѣста населението обработва колективно, отъ

приходи на вечеринки и прѣдставления и отъ помощи, отпуснати отъ народоопагателяния фондъ „Добруджа“. Приходите отъ всички училища за текущата учебна година възлизатъ на половинъ милионъ лева.

Добруджанска изложба. На 5 май (Великденъ) въ София ще се открие изложба на кубави добруджански народни възби, носии и тъкани. Различнитѣ отдѣли въ изложбата ще завещатъ момъ и момци изъ елата, отдѣто съ взпратени прѣдметитѣ.

Таблица за увеличене добавѣното възнаграждение на държавнитѣ служащи отъ 1 януари 1918 г.

Класове	Резовна мѣто. заплатата	Мѣсечно добавѣчно възнаграждение.			
		I категория не менше отъ 100 лева	II категория не менше отъ 80 лева	III категория не менше отъ 60 лева	IV категория не менше отъ 40 лева
I	401 и на горѣ	120	150	180	210
II	301 до 400 лв.	100	130	160	190
III	201 до 300 лв.	80	110	140	170
IV	101 до 200 лв.	60	90	120	150
V	100 лева	40	70	100	130

Забѣлѣжка I. Неженевъ, който поддържа рѣдител или малолѣтни брата или сестри, живуки при него и имати мѣсечно доходъ по-малкъ отъ 30 лева, получава добавѣчно възнаграждение по втора категория.

Забѣлѣжка II. Съпругъ или съпруга, ако едновременно изръжана служба, получаватъ добавѣчно възнаграждение по първа категория.

Забавление. На 16 мартъ т. г. въ с. Казича е дадена литературно музикална вечеринка съ ученицитѣ отъ първоначалното училище. Полученъ чистъ приходъ 200 лева за въ поза на училището.

За съждение. Поради изчерпването на валцова масъ и невъзможността да се набави въ скоро време такава, печатницата на фонда се намира въ невъзможностъ да изпълнява поръчки на частни лица и учреждения. Ще се приематъ за печатане само бланки, пликоче и други подобни дребни работи, които могатъ да се извършватъ съ малката крачна американска машина.

Излезе отъ печатъ и се пука въ продажба Мамоара на Добруджанци, изработенъ отъ Централния добруджански парохенъ съветъ, като М 4 отъ библиотеката „Добруджа“. Издание на Народно-спомогателяния фондъ „Добруджа“. Цѣна 150 л.

Всички поръчки да се изпращатъ до фондъ Добруджа, ул. Гурко, 16, телеф. 368 и н-во Бурнеръ София.

Народно-спомогателянъ фондъ „Добруджа“

Коджиланка околия.

с. Каманджий.

Ст. Николовъ 100 лв., П. Василевъ, Димо Вилчевъ, Ив. Ганевъ, К. Юрдановъ и Т. Герчевъ по 20 лв., П. Милхелевъ, М. Петровъ, Ат. Синковъ и Г. Атанасовъ по 10 лв., К. Трендафиловъ, К. Каракашевъ, Митко Ивановъ, Ж. Ивчовъ, Нв. Митковъ, Т. Поружановъ, А. Георгиевъ, Г. Шпловъ, Е. Поружановъ, Ст. Василевъ, В. Тодоровъ, Добри Неновъ, П. Василевъ, Н. Стефановъ, К. Равазовъ, К. Казанджиевъ, Стана Тодорова и Софа Михалева по 5 лв., Мита Димитрова 4 лв., В. Шпловъ 3 лв., Ст. Райковъ, П. Поружановъ, Ал. Патрашковъ, Д. Илиевъ, Ст. Михалева и М. Алексиевъ 2 лв., Руца Димитрова 1 лв.

Всичко 360—
Отъ бр. 114 102,88745
А всичко лв. 103,24745

Дунавско пароходно разписане.

Отъ 8 мартъ 1918 г. започватъ пътуванията на пътничитѣ параходи по Дуналя между Оршомъ и Браила. Тръгване отъ Оршова всѣки вторникъ и всѣка събота въ 6 часа прѣдъ пладнѣ.

Тръгване отъ Браила всѣки понеделникъ и четвъртъкъ въ 10 часа прѣдъ пладнѣ. До вторъ разпореджано параходитѣ нѣма да спиратъ въ стациитѣ Видинъ, Рахово и Силестра.

Първо пътуване отъ Браила за нагоръ въ четвъртъкъ 7 мартъ 1918 г. въ 10 часа прѣдъ пладнѣ.